

Agnieszka Loranc – „Wielomiłość na tle panoramy miasta Oslo”

Teatr dla Wszystkich, 27 czerwca 2025

Link: <https://teatrdlawszystkich.eu/wielomilosc-na-tle-panoramy-miasta-oslo/>

W świecie, który ukochał uproszczenia, każda próba opowiedzenia czegoś innego brzmi jak prowokacja. Tymczasem życie nie mieści się w tabelkach ani poradnikach, a – podobno – łatwa miłość to nie miłość. Z tym przekazem występuje w Teatrze Barakah debiutująca reżysersko Klaudia Gębska, która na panoramę miasta Oslo rzuca cień wielomiłosnych napięć i dylematów – *Amorię*.

W przestrzeni inspirowanej norweskim filmem *Najgorszy człowiek na świecie* poznajemy Julie (Zuzanna Woźniak) – kobietę, która w trakcie długoletniego związku z Akselem (Michał Nowicki) niespodziewanie wprowadza osobę trzecią – Eivinda (Jakub Żółtaszek). Zamiast klasycznego trójkąta prowadzącego do kryzysu i rozstania, twórcy *Amorii* proponują wariant radykalnie inny – próbę zbudowania relacji, która uwzględni uczucia wszystkich zaangażowanych stron – poliamorię. Julie i Eivind nie chcą tracić, a Aksel i Sunniva (Monika Kufel), partnerka Eivinda, muszą przewartościować rozumienie lojalności i ponadprogramowej miłości. Każde z nich jest osobnym wszechświatem, próbującym kochać wspólnie, ale przy tym nie zatracić własnych granic.

Amoria to twórcza kontynuacja filmowej narracji, która z pełną świadomością i odwagą wchodzi w obszary rzadko eksplorowane na polskich scenach teatralnych. Scenariusz, również debiutującego Miłosza Mieszkalskiego, będący rdzeniem tego przedstawienia, to sieć zależności, w której miłość, wolność i zazdrość splatają się w szkielet kompromisów i pragnień. *Szkic* – bo mamy tu do czynienia z formą teatru w teatrze; aktorzy wychodzą ze swoich ról, próbując przez filtry własnych wrażliwości zrozumieć działania postaci, markować nowe rozwiązania.

Estetyka spektaklu, oparta na metateatralnych rozwiązaniach, daje poczucie uczestnictwa w czymś na poły osobistym, na poły uniwersalnym. Nie ma tu nachalnego moralizatorstwa – jest za to zaproszenie do rozmowy, zarówno

wewnętrznej, jak i międzyludzkiej. Również forma, zderzająca różne perspektywy postaci, sprawia, że spektakl działa jak soczewka skupiająca pytania, które – być może – każdy z nas kiedyś sobie zadał: czy potrafię kochać bez lęku? Czy wolność w relacji jest możliwa? Czy zazdrość można ośwoić?

Fabulę prowadzą narratorzy – Patryk Krzak i Joanna Karcz – których polifoniczne głosy pełnią funkcję przewodników, reżyserów miłosnego spektaklu. Burzą czwartą ścianę, odciążają emocjonalny zaduch, ale też z powodzeniem rezonują z widownią. Zarówno ta dwójka, jak i poliamoryczny kwartet, tworzą zgrany zespół o niezwyklej chemii scenicznej i emocjonalnej.

Na tle chłodnej, skandynawskiej przestrzeni Oslo *Amoria* opowiada o sprawach gorących i bliskich – o miłości, która nie mieści się w ciasnych ramach, ale i takiej, w której centrum nie stanowi wyłącznie jej forma, lecz jakość. To spektakl szczery, aktualny i potrzebny, a Teatr Barakah po raz kolejny operuje jakościami, które nie powodują zmieszania, lecz wstrząsają i uruchamiają refleksję.